

Arrest

nr. 288 273 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat M. KIWAKANA loco advocaat E. STESENS en van advocaat L. DE MARTELAERE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 december 2022 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2021 werd ingediend door :

A., N. (R.R.: ...)
nationaliteit: Kirgizië
geboren te B. op [...]2001
adres: B. [...] MOL

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 23.01.2018 dienden de ouders van betrokkene, namelijk Mijnheer M. A. en Mevrouw M. Z. (OV ...), een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 30.09.2019 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 21.10.2019 diende betrokkene een eigen VIB in. Deze werd op 16.10.2020 afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de RVV. Op 25.11.2020 diende betrokkene een derde VIB in. Deze werd op 26.02.2021 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De duur van deze procedures - namelijk iets meer dan 1 jaar en 8 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 1 jaar voor het tweede VIB en iets meer dan 3 maanden voor het laatste VIB - was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Kazachstan kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Kazachstan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Kazachstan. Zij dient zich enkel naar Kazachstan te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar Kirgizië om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene haalt aan dat er moeilijk van haar verwacht kan worden naar Kazachstan te reizen waartoe zelfs een vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen. Echter betrokkene legt geen bewijzen neer waarom dit voor haar niet mogelijk zou zijn, waardoor het niet gezien kan worden als ene buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat reizen naar Kazachstan niet mogelijk is gelet op de coronacrisis. Echter, het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Verder dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de coronapandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Tot slot toont betrokkene ook niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat de band met het land van herkomst bijzonder klein is geworden. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat de band met Kirgizië klein is geworden of er zelf niet meer is. Betrokkene is namelijk in Kirgizië geboren, heeft de Kirgische nationaliteit en is naar alle waarschijnlijkheid in Kirgizië naar school gegaan. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene

verbleef immers ruim 17 jaar in Kirgizië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat haar volledige sociale en familiale leven zich situeert in België en dat ze niet meer over een sociaal vangnet beschikt waarop zij zich kan beroepen temeer het hele gezin nu ook in België woonachtig is. Er dient opgemerkt te worden dat er bij het eerste VIB dd. 23.01.2018, ingediend door de ouders van betrokkene, verklaard werd dat de ouders van de Heer M. A., alsook vijf broers en een zus, in Kirgizië verblijven alsook de moeder, drie broers en een zus van Mevrouw M. Z. Betrokkenen toont niet aan dat haar familieleden niet meer in Kirgizië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor de ouders van betrokkene, alsook haar broers en zus, onontvankelijk werd verklaard op 16.12.2022, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst het hele gezin betreft.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart school te lopen in België en dat een terugkeer naar het herkomstland onvermijdelijk een verlies van schooljaar inhoudt. Echter, betrokkene is nu meerderjarig, waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Zij is namelijk niet langer school- en/of leerplichtig en betrokkene legt evenmin recente bewijzen voor dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan ze op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Wat betreft het verlies van schooljaar, betrokkene heeft steeds geweten dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij haar studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, temeer daar zij reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 09.01.2018 onafgebroken in België verblijft, dat betrokkene de Nederlandse taal spreekt, dat betrokkene een vriendenkring heeft opgebouwd, dat ze lessen heeft gevolgd aan de Methodeschool van Veldeke en later lessen van het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers aan de Sint- Michiel Middenschool te Leopoldsborg, dat ze school liep aan de Rozenberg te Mol waarbij de lessen in het Nederlands werden gegeven, dat ze ene opleiding volgt aan het CVO Vitant, dat ze een N T2 opleiding volgde bij het agentschap Integratie en Inburgering, dat betrokkene naar de dokter en tandarts gaat, dat betrokkene aangesloten is bij de mutualiteit, dat betrokkene een bankrekening opende, dat betrokkene stipt haar rekeningen betaalt, dat ze een groot aantal vriendschappen heeft en een sociaal netwerk, de getuigenverklaringen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96. TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeerde om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Kirgizië, nu er in Kirgizië geen Belgische diplomatieke post aanwezig is, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook een buitengewone omstandigheid vormt;

Er kan immers moeilijk verwacht worden dat cliënte naar Kazachstan zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Nur-Sultan, waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen;

Dat het voor verzoekster verder onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, waar zij opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekster instabiel is, doch verzoekster verblijft reeds jaren in België en heeft alles in het werk gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, inzoverre dat de banden met Kirgizië onbestaande zijn geworden;

Dat er verder geen dichte familieleden van verzoekster zijn, waarop zij kan steunen, die in Kirgizië verblijven;

Dat bij terugkeer naar haar land van herkomst er dan ook onvoldoende humanitaire hulp is en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen;

Dat bij terugkeer naar haar land van herkomst verzoekster dan ook nergens terecht kan evenmin voor een korte periode;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat de vader van verzoekster en bij uitbreiding verzoekster en de rest van het gezin bovendien tot op heden nog steeds worden gezocht in Kirgizië, tengevolge waarvan zij lijden aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervinden;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst nu zij in voortdurende angst zou 'wachten' op haar doodvonnis;

Dat verzoekster dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zou dienen te leven;

Dat bij een terugkeer naar haar land verzoekster het slachtoffer zal worden van gewelddaden en zal haar fysieke integriteit ernstig in gevaar worden gebracht;

Het is verder voor verzoekster onmogelijk om in een land, hetgeen haar herkomstland niet betreft, alwaar zij geen enkele band mee heeft, en er geen kennissen of familieleden verblijven, aanvraag in te dienen, welke alsdan makkelijk maanden zal aanslepen;

Verzoekster verblijft immers sinds 2018 ononderbroken in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren;

De band met haar land van herkomst, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, is dan ook bijzonder klein geworden; Het volledige sociale en familiale leven van verzoekster situeert zich immers in België;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Daarnaast is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig om haar uit te wijzen, temeer nu verzoekster, gelet op haar langdurig verblijf in België, niet meer over een sociaal vangnet beschikt, waarop zij zich kan beroepen, temeer nu ook het hele gezin in België woonachtig is;

Verzoekster heeft inderdaad nog slechts een beperkte band met Kirgizië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar haar volledige familiale en sociale leven zich afspeelt, enorm is;

Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Verzoekster kan zich dan ook beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat verzoekster niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen;

Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin; Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;

Bovendien loopt verzoekster school in België;

Terugkeer naar het land van herkomst zou dan ook onvermijdelijk een verlies van schooljaar inhouden;

Dat studie in Kirgizië overigens evenmin tot de mogelijkheden behoort, nu verzoekster de Kirgizische taal nog onvoldoende machtig is;

Daarnaast verblijven de vrienden van de verzoekster allen in België, heeft zij geen enkele band meer met haar land van herkomst, evenals haar ouders, die hier reeds enkele jaren verblijven;

Dat verzoekster immers enkel de Belgische cultuur nog kent, waarin zij reeds enkele jaren is opgegroeid, terwijl ook verzoekster en haar ouders leven naar de Belgische normen en waarden en ook onze gewoontes hebben overgenomen;

Dat de kinderen derhalve niet op een 'Kirgizische manier' worden opgevoed;

Bovendien is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster, welke reeds 5 jaar in België verblijft, menonwaardig om haar uit te wijzen;

Verzoekster heeft inderdaad geen enkele band meer met Kirgizië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar haar familie verblijft en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;

Het is voor verzoekster dan ook niet mogelijk om in Kirgizië een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Met zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van verzoekster te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Kirgizië om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers 5 jaar in België verblijft en alhier haar leven heeft opgebouwd!!

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier inch elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;"

In het eerste middel geeft verzoekster eerst een theoretische toelichting bij de formele en materiële motiveringsplicht en bij de term "buitengewone omstandigheid". Verder stipt ze aan dat eenzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid als een argument ten gronde kan zijn. Ze verwijst naar het lang verblijf in België en meent dat de gemachtigde een afweging moet maken van haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren en dat in casu geen passende belangenafweging is gebeurd. Verzoekster voert aan dat ze sedert 2018 ononderbroken in België verblijft en al het nodige heeft gedaan om zich te integreren. Ze haalt aan dat haar volledige sociale en familiale leven zich in België situeert. Gezien haar verregaande integratie is het mensonwaardig om haar uit te wijzen, haar hele gezin is in België woonachtig. Verzoekster verwijst daarbij naar artikel 8 van het EVRM en stelt dat de beslissing dient rekening te houden met haar sociaal en economisch welzijn en met haar gezinsleven. Verzoekster wijst op het feit dat ze naar school gaat in België en een terugkeer naar haar herkomstland een verlies van een schooljaar zou inhouden. Studeren in Kirgizië is geen mogelijkheid nu zij de taal niet voldoende machtig is. Alle vrienden van verzoekster verblijven in België, evenals haar ouders. Verzoekster stelt enkel de Belgische cultuur te kennen en ook haar ouders leven naar de Belgische normen en waarden en hebben de gewoontes overgenomen. Ze voert aan geen waardig en effectief gezinsleven in Kirgizië te kunnen leiden. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde zich beperkt tot stereotiepe formuleringen en haar integratie niet concreet onderzocht. Hij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze niet correct beoordeeld en heeft een onredelijke beslissing genomen.

In een volgend punt haalt verzoekster aan dat haar banden met Kirgizië bijzonder klein of onbestaande zijn geworden en er geen dichte familieleden zijn in Kirgizië waarop ze kan steunen en bij wie ze zou kunnen verblijven. Er zijn in Kirgizië onvoldoende humanitaire hulp noch een duurzame infrastructuur om haar op te vangen, ook niet voor een korte periode.

Verzoekster benadrukt dat het voor haar onmogelijk is de machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Kirgizië, aangezien er in haar herkomstland geen Belgische diplomatieke post is. Dit maakt dan ook een buitengewone omstandigheid uit. Ze is van oordeel dat moeilijk van haar kan verwacht worden dat ze naar Kazachstan zou reizen om daar een aanvraag in te dienen in de hoofdstad omdat ze zelfs een vliegtuigreis zou moeten ondernemen. Ze heeft geen enkele band, noch kennissen of familieleden in Kazachstan en de procedure kan maanden aanslepen.

Verder vervolgt verzoekster dat het onmogelijk is om naar Kirgizië terug te keren aangezien ze zou worden blootgesteld aan geweld met de dood tot gevolg. Ze acht het kennelijk onredelijk haar niet toe te laten de aanvraag in België in te dienen aangezien ze zich Belg voelt en zich ook zo gedraagt. Haar vader en de rest van het gezin worden overigens nog steeds gezocht in Kirgizië zodat het gezin lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten. Verzoekster herhaalt dat ze bij terugkeer het slachtoffer zal worden van geweld en haar fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar zullen worden gebracht.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel;

Ze licht het middel toe als volgt:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Kirgizië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;"

Verzoekster haalt aan dat de nadelige gevolgen van de huidige beslissing niet in verhouding zijn met het beoogde doel. Ze herhaalt dat haar band met België enorm is (lang verblijf, taalkennis, vriendenkring) en zij geen enkele band meer heeft met Kirgizië.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Zij licht het derde middel toe als volgt:

“Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Kirgizië alarmerend is;

Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekster dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoekster en haar gezin dan ook wel degelijk hun land verlieten uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

Volgens verzoekster heeft de bestreden beslissing geen passende belangenafweging gemaakt en werden geen feitelijke omstandigheden in aanmerking genomen. Volgens uniforme informatie zou blijken dat de situatie in Kirgizië alarmerend is en dat verzoekster in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van gewelddaden hetgeen ingaat tegen het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Verzoekster en haar gezin hebben hun land verlaten omwille van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Er blijkt dat de beslissing zowel de iure als de facto is gemotiveerd. Zo steunt de gemachtigde in rechte op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is de gemachtigde in feite ingegaan op alle in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden en heeft hij toegelicht waarom die volgens hem geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motieven, naar de materiële motiveringsplicht en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad moet in casu vaststellen dat het betoog van verzoekster grotendeels overeenkomt met hetgeen ze in de aanvraag heeft aangehaald en verzoekster grotendeels heeft nagelaten om de antwoorden van de gemachtigde op de in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden te weerleggen in het verzoekschrift.

Waar verzoekster in het eerste middel wijst op haar ononderbroken verblijf sedert 2018, haar verregaande integratie, haar sociaal en economisch welzijn, het feit dat ze naar school gaat, doelt verzoekster op haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat de duur van de beschermingsprocedures niet onredelijk lang heeft geduurd, dat niet aannemelijk is gemaakt dat de band van verzoekster met Kirgizië klein is geworden, nu zij daar is geboren, de Kirgizische nationaliteit heeft en naar alle waarschijnlijkheid naar school is gegaan in Kirgizië. De gemachtigde neemt niet aan dat verzoekster niet voor korte tijd in Kirgizië zou kunnen verblijven aangezien zij daar ruim 17 jaar verbleef. Volgens de gemachtigde zijn de banden in België bijgevolg niet vergelijkbaar met haar relaties in het herkomstland. Hij wijst er ook op dat in de eerste procedure om internationale bescherming door de ouders van verzoekster werd verklaard dat er vijf broers en een zus van de vader in Kirgizië verblijven en drie broers en een zus van de moeder. Bijgevolg gaat de gemachtigde ervan uit dat verzoekster tijdelijk bij deze familieleden kan verblijven in afwachting van de beslissing. Hij stipt ook aan dat de aanvraag om verblijfsmachtiging voor de ouders, broers en zus van verzoekster eveneens onontvankelijk werd verklaard op 16 december 2022, waardoor de plicht tot terugkeer het hele gezin treft. Wat betreft de scholing, motiveert de gemachtigde dat verzoekster meerderjarig is en zij niet langer schoolplichtig is en dat ook geen recente bewijzen voorliggen dat zij als volwaardige leerling momenteel is ingeschreven in een door de overheid erkende onderwijsinstelling. Over het verlies van het schooljaar

motiveert de gemachtigde dat verzoekster wist dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf en de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was. Er is volgens de gemachtigde niet aangetoond dat verzoekster haar studies niet kan verderzetten in het herkomstland, aangezien ze reeds onderwijs moet hebben genoten in Kirgizië.

De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk. Anders dan verzoekster stelt, blijkt niet dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot een paar stereotiepe formuleringen of haar situatie niet concreet heeft onderzocht.

De vraag die in deze fase van de procedure voorligt, is niet of verzoekster kan geregulariseerd worden om humanitaire redenen, hetgeen het onderzoek ten gronde betreft, maar wel of het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor verzoekster om de normale procedure te volgen die in casu vereist dat de aanvraag wordt ingediend bij de bevoegde diplomatieke post in Kazachstan. Verzoekster kan gevolgd worden dat in het kader van dit onderzoek moet nagegaan worden of de verwachting om volgens de normale procedure de aanvraag in Kazachstan in te dienen, strijdig is met het privé- en gezinsleven van verzoekster zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat de gemachtigde in dat kader een belangenafweging moet doen rekening houdend met de concrete elementen eigen aan de zaak. De Raad is evenwel van oordeel dat dit in casu ook op afdoende wijze is gebeurd.

Het feit dat verzoekster reeds lang verblijft op het grondgebied en goed lijkt geïntegreerd, hetgeen onder meer ook uit het vlot Nederlands taalgebruik ter zitting blijkt, houdt niet in dat aan verzoekster niet kan gevraagd worden om de aanvraag in Kazachstan in te dienen. Verzoekster dient op overtuigende wijze concrete praktische moeilijkheden aan te voeren voor het indienen van de aanvraag in Kazachstan. Er wordt verder niet betwist door de gemachtigde dat verzoekster haar hele gezin in België verblijft, zijnde ouders, broers en zus, doch er wordt in het verzoekschrift niet weerlegd dat ook de verblijfsaanvraag van haar gezinsleden werd geweigerd en zij zich dus ook op onregelmatige wijze op het grondgebied bevinden. Waar verzoekster stelt dat zij het risico loopt een schooljaar te verliezen, hetgeen reeds in de aanvraag was opgeworpen, gaat zij wederom niet in op het motief van de gemachtigde dat zij niet langer schoolplichtig is en dat ook niet blijkt dat verzoekster thans nog les volgt. De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij stelt dat school volgen in Kirgizië moet mogelijk zijn, nu zij reeds onderwijs in Kirgizië moet genoten hebben. Dit vindt immers steun in het administratief dossier nu verzoekster blijkens de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verklaarde in het gehoor dat zij in Kirgizië wel kon verder studeren maar dat iedereen hiervoor moet betalen, wat in België niet het geval is. Verzoekster verklaarde ook dat de kwaliteit van het onderwijs in België beter is dan in Kirgizië. Er kan bijgevolg dan ook in geen geval aangenomen worden dat verzoekster omwille van een onvoldoende kennis van de Kirgizische taal niet zou kunnen studeren in Kirgizië. Waar verzoekster stelt dat zij vele vrienden heeft in België, kan de Raad dit aannemen, gezien verzoekster inderdaad veel gedetailleerde steunbetuigingen van vrienden en leerkrachten heeft voorgelegd. Echter, wederom heeft verzoekster niet afdoende duidelijk gemaakt waarom het hebben van die vrienden en kennissen, die haar blijkens de stukken duidelijk een warm hart toedragen, haar verhindert om tijdelijk naar Kazachstan terug te keren en aldaar een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen. Het feit verder dat verzoekster en haar ouders mogelijk Belgische waarden, normen en gewoontes hebben overgenomen, houdt op zich wederom niet in dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk zou zijn haar aanvraag volgens de normale procedure in Kazachstan in te dienen.

Wat betreft het gezinsleven van verzoekster, kan de Raad wederom niet aannemen dat verzoekster haar volledige familiale leven zich in België afspeelt en dat zij geen familiale banden meer heeft met Kirgizië. Er werd supra reeds gesteld dat het kerngezin van verzoekster zich inderdaad in België bevindt, maar vooralsnog is niet betwist dat hun verblijfsaanvraag ook onontvankelijk is bevonden en deze gezinsleden bijgevolg ook worden geacht hun aanvraag in Kazachstan in te dienen. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden en kan de Raad ook niet aannemen dat verzoekster geen waardig en effectief gezinsleven in Kirgizië met haar gezin zou kunnen verderzetten. Verder gaat verzoekster ook niet in op het motief van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoekster veel tantes en nonkels heeft in Kirgizië, er blijkt verder ook uit haar verklaringen in het kader van haar laatste volgend beschermingsverzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 december 2020 dat verzoekster verklaarde dat zij nog ongeveer drie keer per week contact heeft met haar oma en een keer per maand met de andere familie. De Raad kan dan ook niet volgen waar verzoekster thans stelt dat er geen dichte familieleden zijn in Kirgizië waarop ze kan steunen of bij wie ze zou kunnen verblijven. In een dergelijke situatie heeft verzoekster geen behoefte aan een duurzame structuur of humanitaire hulp om haar in Kirgizië op te vangen. De Raad volgt dan ook de gemachtigde in de bestreden beslissing waar hij stelt dat niet kan aangenomen worden dat de band

met Kirgizië klein geworden is of er zelfs niet meer zou zijn en dat niet kan aangenomen worden dat er in Kirgizië geen familieleden zijn waarbij verzoekster tijdelijk zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

Waar verzoekster stelt dat het voor haar onmogelijk is de gewone procedure te volgen omdat er geen Belgische diplomatieke post is in Kirgizië, stelt de bestreden beslissing ook dat er geen bevoegde post is in Kirgizië maar dat die zich in Kazachstan bevindt. Verzoekster meent dat niet redelijkerwijs van haar kan verwacht worden een vliegtuigreis naar Kazachstan te ondernemen. De gemachtigde meent evenwel dat het niet is aangetoond waarom dit voor verzoekster niet mogelijk zou zijn. De Raad kan dit standpunt niet kennelijk onredelijk achten aangezien ook uit het administratief dossier blijkt dat het gezin met het vliegtuig naar België is gekomen. Dat verzoekster geen band, kennissen of familieleden heeft in Kazachstan is een mogelijkheid, doch de gemachtigde motiveert dat van verzoekster niet wordt verwacht dat ze zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Kazachstan. Het gaat enkel om het indienen van de aanvraag en vervolgens kan verzoekster terugkeren naar Kirgizië om aldaar de beslissing af te wachten. Door erop te wijzen dat de procedure mogelijk meerdere maanden in beslag neemt, antwoordt verzoekster niet op overtuigende wijze op het argument dat van haar niet verwacht wordt zich in Kazachstan te vestigen, maar enkel dat ze naar Kazachstan trekt om de aanvraag in te dienen.

In het volgende onderdeel stelt verzoekster dat ze voor geweld, haar fysieke integriteit en haar leven vreest in geval van terugkeer naar Kirgizië en dat haar vader en de rest van het gezin nog steeds gezocht worden in Kirgizië zodat het gezin lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten. De Raad merkt op dat verzoekster dit in haar aanvraag niet heeft aangehaald, zodat het de gemachtigde niet ten kwade kan worden geduid dat hij op dit gegeven niet is ingegaan. Er werd geen begin van bewijs voorgelegd van de posttraumatische problematiek waaraan verzoekster en het gezin zou lijden. Hoe dan ook moet de Raad vaststellen dat deze vrees reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van verschillende verzoeken om internationale bescherming, zowel door de ouders van verzoekster als door verzoekster zelf ingediend en dat deze verzoeken geen aanleiding hebben gegeven tot een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus. In deze sprak de Raad zich aangaande verzoekster nog uit in zijn arrest nr. 242 188 van 13 oktober 2020. Thans kan de Raad er, gezien het gezag van gewijsde, geen andere mening op nahouden. Nadien heeft verzoekster nog een volgend verzoek ingediend, doch er blijkt niet dat verzoekster de onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS heeft aangevochten bij de Raad.

De Raad kan verzoekster niet volgen in haar conclusie dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, of dat hij die verkeerd heeft beoordeeld of een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 8 van het EVRM blijkt op basis van de aangehaalde argumenten van verzoekster niet.

Het eerste middel is ongegrond.

Wat betreft het tweede middel gaat verzoekster opnieuw in op de onevenredigheid van de bestreden beslissing en haar lang verblijf, talenkennis en vriendenkring en het feit dat ze geen band meer zou hebben met Kirgizië. Zoals supra uiteengezet, betwist de Raad niet dat verzoekster heeft aannemelijk gemaakt dat ze een zeer goede kennis heeft van het Nederlands, dat ze reeds sedert 2018 onafgebroken in het Rijk verblijft en dat ze een grote vriendenkring heeft opgebouwd. De gemachtigde erkent dit eveneens in de beslissing, doch neemt niet aan dat dit elementen zijn die het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in Kazachstan in te dienen. De Raad heeft supra de motieven van de gemachtigde dienaangaande niet kennelijk onredelijk geacht. Het staat verzoekster vrij de aanvraag in Kazachstan in te dienen en dan vervolgens voor een onderzoek ten gronde de uitgebreide elementen inzake haar regularisatie opnieuw voor te leggen. Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Kirgizië kon om de hoger uiteengezette redenen niet aangenomen worden.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Aangaande het derde middel, waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt

te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen moeten geen individuele elementen worden aangehaald indien het een algemeen bekend gegeven is dat de situatie in een bepaald land dermate slecht is dat een loutere terugkeer aldaar, kan aanleiding geven tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad volgt niet dat uit uniforme informatie zou blijken dat de situatie in Kirgizië alarmerend is en dat verzoekster in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van gewelddaden. Verzoekster licht dit op geen enkele wijze toe, noch heeft dienaangaande in de aanvraag een betoog ontwikkeld en er kan niet aangenomen worden dat het van algemene bekendheid zou zijn dat de situatie in Kirgizië dermate slecht is dat elke persoon met de Kirgizische nationaliteit in geval van terugkeer het reëel risico loopt om slachtoffer te worden van gewelddaden of van een aanslag op de fysieke integriteit.

Waar verzoekster er opnieuw op terugkomt dat zij en haar gezin hun land verlaten hebben omwille van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, herhaalt de Raad dat dit gegeven reeds in het kader van de verschillende verzoeken om internationale bescherming werd onderzocht. De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing ook naar de doorlopen internationale beschermingsprocedures. Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a, artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet ontkend worden dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b en c reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster heeft in de aanvraag niet op een nieuw element dienaangaande gewezen, dat nog niet eerder ter beoordeling aan de Raad werd voorgelegd en dat had kunnen toelaten af te wijken van hetgeen reeds door de Raad in zijn arrest nr. 242 188 van 13 oktober 2020 werd gesteld.

Een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES